

Núm. de Protocol: 93-041

S E N T E N C I A NUM: 94-05

PARTS:

Apel.lant: CASS

Representant: M.A.F.

Advocat: Despatx A.

Apel.lada: C.A.G.

Representant : en nom propi

Advocat: F.M.S.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Bernard PLAGNET

Magistrats: Lluís Saura Lluvià
Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de març de 1994.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 93-041.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Sentència de 13 de setembre de 1993 del Jutjat Administratiu i Fiscal, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda presentada pel Sr. C.A.G. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, i va disposar que fos aplicat el Conveni Franco-Andorrà de Seguretat Social a fi de totalitzar els períodes de cotització que l'interessat havia aconseguit successivament a França i Andorra, de manera que li pogués ser reconeguda la pensió d'invalidesa-malaltia sol·licitada pel demandant. A més, es va desestimar la petició d'un avançament del 50% de la pensió teòrica durant la tramitació de l'expedient i es van anul·lar els actes impugnats de la Caixa Andorrana de Seguretat Social de 25 de novembre de 1992 i 4 de març de 1993, en la part referent a l'aplicació de l'esmentat Conveni.

2.- Contra aquesta Sentència, la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social presentà recurs d'apel·lació el 4 d'octubre de 1993, en el que demanava la seva revocació per entendre que el Conveni Franco-Andorrà de Seguretat Social només és aplicable als nacionals andorrans i francesos, condició que no reuneix l'interessat, el qual, encara que havia treballat a França diversos anys, ostenta la nacionalitat espanyola.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per la Caixa Andorrana de Seguretat Social se'n va donar trasllat al Sr. C.A.G. , el qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 22 d'octubre de 1993, en el que sol·licitava la desestimació de l'esmentat recurs, entenent que la interpretació de l'article 2 del Conveni Franco-Andorrà que efectua la Sentència impugnada resulta plenament ajustada a Dret, en referir-se als treballadors inclosos en el règim de Seguretat Social d'ambdós països, i no només als nacionals d'un i altre Estat.

4.- Les parts van demanar la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions escrites, i així ho va acordar el Tribunal per Providència de 14 de gener de 1994, havent presentat els interessats els escrits corresponents dins del termini que els va ésser atorgat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3. de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió sotmesa a la decisió d'aquesta Sala es concreta en la interpretació que cal donar al Conveni Franco-Andorrà de Seguretat Social de 9 de juny de 1970, i especialment respecte del seu àmbit d'aplicació personal. Com es desprèn dels Antecedents d'aquesta resolució, la Sentència del Jutjat Administratiu i Fiscal ha acollit les pretensions del demandant sobre aquest punt, i ha entès que l'article 2n. del Conveni, quan es refereix als "treballadors dels dos països que estiguin o hagin estat sotmesos a les legislacions mencionades a l'article 1r.", comprèn no només als nacionals d'ambdós Estats, sinó a tots els treballadors que hagin estat subjectes de manera successiva a les legislacions de seguretat social andorrana i francesa.

Per la seva part, la Caixa Andorrana de Seguretat Social, entre d'altres consideracions, invoca el contingut literal dels articles 1r. i 4t. del Conveni, que es refereixen específicament als treballadors andorrans i francesos, de la qual cosa dedueix que la nacionalitat dels interessats és un element determinant de l'aplicació de l'esmentat Conveni i, com a conseqüència, conclou que és improcedent afirmar la seva virtualitat en aquest cas, atès que el demandant no posseeix cap de les dues nacionalitats, sinó l'espanyola.

Tercer.- Una interpretació sistemàtica dels preceptes del Conveni ha de dur a confirmar les conclusions a que arriba la Sentència impugnada sobre la qüestió litigiosa. En efecte, encara que els articles 1r. i 4t. del mateix fan esment a la nacionalitat dels interessats, no es pot oblidar que el precepte que regula de manera específica l'àmbit d'aplicació personal del Conveni és precisament el seu article 2n., que no fa referència a aquella circumstància. Així, quan aquesta norma parla simplement dels treballadors dels dos països, a diferència dels supòsits anteriors, es pot concloure que la nota de la nacionalitat dels interessats no és definitiva a l'hora de definir l'àmbit d'aplicació del Conveni, sinó que aquest abasta el conjunt dels treballadors que, per raó de l'activitat laboral desenvolupada a Andorra i França, han estat inclosos dins els sistemes de seguretat social respectius.

Quart.- D'altra banda, aquesta interpretació es veu reforçada si atenem a diverses consideracions referents a la naturalesa del Conveni litigiós i a l'habilitació normativa de les Autoritats que l'han signat.

Cinquè.- Pel que fa a la primera d'aquestes consideracions, cal destacar que el Conveni Franco-Andorrà de 9 de juny de 1970 no participa de la naturalesa d'un Tractat d'establiment entre dos Estats, que té com a objecte regular la situació jurídica dels nacionals d'un d'ells dins del territori de l'altre, especialment pel que fa a la realització d'activitats retribuïdes. En aquest tipus de Tractats, el punt de connexió que determina la seva efectiva aplicació no és altra, lògicament, que la nacionalitat dels interessats. Ben al contrari, el Conveni litigiós és un conveni administratiu conclòs entre els respectius organismes de seguretat social amb la finalitat d'harmonitzar i coordinar l'aplicació dels diferents sistemes. Des d'aquesta perspectiva, la condició primordial sobre la que descansa l'aplicació del Conveni és la incorporació al respectiu règim de seguretat social, més que la nacionalitat dels interessats.

Sisè.- Des d'un altre punt de vista, el veritable abast del Conveni també pot ésser interpretat tenint en compte les normes que faculden els seus signataris per a portar a terme aquest acte. Pel que fa referència a la Caixa Andorrana de Seguretat Social, l'article 9.2 del Reglament General disposa que aquest tipus de convenis establerts entre les autoritats o organismes andorrans i els corresponents estrangers podran fixar les condicions corresponents al còmput dels períodes d'assegurança, en el cas que l'assegurat hagi treballat, successivament o alternativament, en un o altre dels dos països. Es de destacar, doncs, com el precepte que habilita per a la conclusió del Conveni i, per tant, en fixa indirectament l'àmbit, tampoc pren en consideració la nacionalitat dels interessats, sinó exclusivament la seva condició d'assegurats.

Setè.- La Sentència impugnada va desestimar, a més, les al·legacions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social respecte de l'aplicació dels articles 7 i 18 del Conveni Franco-Andorrà. Atès que l'apel·lant no ha formulat cap pretensió sobre aquests extrems, s'ha de concloure que ha consentit els pronunciaments de la Sentència del Jutjat

Administratiu i Fiscal sobre aquestes qüestions, motiu pel qual resulta innecessari abordar l'examen de les mateixes.

Vuitè.- Com a conseqüència dels raonaments precedents, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació formulat per la Caixa Andorrana de Seguretat Social i confirmar la Sentència impugnada en els seus propis termes.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació formulat per la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la Sentència del Jutjat Administratiu i Fiscal de 13 de setembre de 1993, la qual es confirma íntegrament.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors CERVOS PIFARRE